

РЕШЕНИЕ

№ 15193

гр. София, 19.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20221110130129 по описа за 2022 година

Производство е образувано по искова молба, подадена от С. П. К., с която е предявил срещу Фирма отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК, с искане да се признае за установено спрямо ответника, че ищецът не му дължи сумата от общ размер 2274 лв., представляваща вземания, за които е издаден изпълнителен лист от 19.10.2017г. и е образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ У.Д., рег. № ****, като погасени на основание чл. 739, ал.1 ТЗ поради непредявяването им в производството по несъстоятелност.

В исковата молба се твърди, че ищецът е получил покана за доброволно изпълнение от 07.02.2020г. по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ У.Д. за сумата от 2274 лв., представляваща задължения към ответника по изпълнителен лист от 19.10.2017 г. Поддържа, че след образуване на изпълнителното дело през 2013 г. срещу него е участвал като неограничено отговорен съдружник в Фирма, което е заличено след приключило на основание чл. 632, ал.4 ТЗ производство по несъстоятелност. Сочи, че на основание чл. 739, ал. 1 ТЗ вземанията на неговите кредитори, в т.ч. и на ответника по настоящото производство, са погасени, доколкото не са предявени в производството по несъстоятелност. Според ищеца погасителният ефект на чл. 739, ал.1 ТЗ настъпва и по отношение на вземанията на личните кредитори на неограничено отговорния съдружник, дори и същите да нямат търговски характер. Излага аргументи за приложението на чл. 739, ал.1 ТЗ и в хипотезата на прекратяване на производството по несъстоятелност в хипотезата на чл. 632, ал. 4 ТЗ, без да се е развила изобщо фазата по предявяване и приемане на вземанията на кредиторите поради предварително невнасяне на разноските по производството. Моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата молба и претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал.1 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба. Пред съда процесуалният представител на страната оспорва предявения иск, претендира разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК и в условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на разноските претендирани от ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е представена покана за доброволно изпълнение с изх. № 6638 от 07.02.2020 г. по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ У.Д., в която е посочено, че производството било образувано въз основа на изпълнителни листа от 10.06.2013 г., 24.06.2015 г., 19.10.2017 г., 12.07.2019 г., с взыскатели Фирма, Фирма, Фирма и ТД на НАП София – град. По делото е представено и съобщение от 11.12.2020 г. за изготвено постановление за възлагане и предявяване на разпределение.

По делото е представено решение № 260055 от 08.10.2021 г., постановено по т. д. № 4/2020 г., съгласно което е прекратено производството по несъстоятелност на Фирма, представлявано от С. К., като е заличено Фирма от Търговския регистър. На решението е направено отбелязване, че е влязло в сила на 16.10.2021 г. .

Представен договор за цесия от 15.10.2018 г., сключен между Фирма в качеството му на цедент и Фирма в качеството му на цесионер, по силата на който цедентът прехвърля на цесионера вземания спрямо длъжника и солидарните длъжници заедно с всички привилегии, обезпечения включително включително със съответните обезпечения и другите принадлежности на вземанията, включително с изтеклите лихви и разноски, индивидуализирани в приложение за всеки отделен длъжник, представляващ неразделна част от договора за цесия.

Съгласно приложение № 1 към договор за цесия от 15.10.2018 г. сключен между Фирма в качеството му на цедент и Фирма в качеството му на цесионер е видно, че под номер 229 е посочен договор за банков кредит с длъжник С. П. К. и общо задължение в размер на 11769.53 евро.

Представено е уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземания /цесия/ от Фирма от 07.11.2018 г., на основание договор за цесия от 15.10.2018 г., съгласно което ищецът е уведомен от името на Фирма, че така посоченото дружество е прехвърлило на Фирма, изцяло вземането към ищеца произтичащо от договор за потребителски кредит, по банков системен акаунт № ***** от 16.10.2007 г., по силата на който бил получен кредит в размер на 20000 лв., като въз основа на издадения изпълнителен лист било образувано изп. д. № 942/2013 г. по описа на ЧСИ У.Д..

Представен е изпълнителен лист от 19.10.2017 г. издаден по гр. д. № 45381/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, съгласно който е осъден С. П. К. да заплати на Фирма, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 612.46 лв., представляващи разноски в заповедното производство и сумата от 1608.26 лв., разноски в исковото производство.

Представена е и молба от 23.10.2017 г. от Фирма депозирана по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ У.Д. с приложен към молбата изпълнителен

лист от 19.10.2017 г. издаден по гр. д. № 45381/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, с която молба е поискано присъединяване на изпълнителния лист по вече образуваното изпълнително дело.

По делото е представено и решение № 210439 от 11.09.2017 г. постановено по гр. д. № 45381/2014 г. по описа на СРС, с което е признато за установено по предявените иски с правно основание чл. 422, вр.чл. 415, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал. 1 ЗЗД и 430 ТЗ, че С. П. К., дължи на Фирма, сумата от 13525.64 лв., представляваща непогасена главница по договор за банков кредит от 16.10.2007г., чиято предсрочна изискуемост е настъпила, ведно със законна лихва за периода от 23.5.2013г. до изплащане на вземането, сумата от 11.26 лв., представляваща договорна към 20.12.2012г., сумата от 646.70 лв., представляваща лихва върху просрочена главница за периода от 20.06.2012г. до 22.05.2013г., сумата от 268.26 лв., представляваща наказателна лихва за просрочие да периода от 11.02.2013г. до 22.05.2013г., за които вземания на ищеца е издадена заповед за незабавно изпълнение ч .гр. д. № 22544/2013г. на СРС, 54 състав, като отхвърля иска за установяване на вземането за наказателна лихва за периода от 22.06.2012г. до 10.02.2013 г.

Представена е и заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 10.06.2013 г. по ч. гр. д. № 22544/2013г. на СРС, 54 състав, както и изпълнителния лист от 10.06.2013 г.

Представена е и справка за кредитна задължнялост по отношение на ищеца издадена от БНБ от 09.01.2023 г.

По делото е представено и решение № 1587 от 29.03.2023 г. постановено по гр. д. № 8544/2022 г. по описа на СГС, с което е признато за установено, че С. П. К. не дължи на Фирма сумата от 26775.65 лв., предмет на изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ У.Д., поради погасяването му след производство по несъстоятелност, прекратено с решение № 260055 от 08.10.2020 г., по т. д. № 4/2020 г. на ОС гр. Кюстендил. Съгласно изложените мотиви на така постановеното решение процесната сума е предмет на изпълнителен лист от 10.06.2013 г. издаден от СРС.

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи наличието на вземания в негова полза в посочения в исковата молба размер, че същите са предявени в производството по несъстоятелност срещу Фирма и не са погасени.

Настоящият съдебен състав намира, че възражението на ответника за наличието на недопустимост на производството, доколкото въпросът за дължимостта на процесните суми вече бил решен с влязло в сила решение за неоснователно. Действително по делото е представено решение № 1587 от 29.03.2023 г. постановено по гр. д. № 8544/2022 г. по описа на СГС, но е видно, че същото има за предмет дължимостта на сумите по изпълнителен лист от 10.06.2013 г., а предмет на настоящото производство е дължимостта на сумите по изпълнителен лист от 19.10.2017 г. издаден по гр. д. № 45381/2014 г., по описа на СРС, 54 състав. В случая доколкото имаме два различни изпълнителни листа с обективирани в тях вземания, то не може да

се приеме наличието на идентичност на производствата, доколкото по този начин изначално се препятства възможността на длъжника по тези листа да оспорва дължимостта на сумите по реда на 439 от ГПК.

Отделно от гореизложеното настоящият състав констатира, че ищецът е предявил иск за недължимост сумата в общ размер от 2274 лв., представляваща задължения към ответника по изпълнителен лист от 19.10.2017 г. издаден по гр. д. № 45381/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, като в същото време видно от самия изпълнителен лист, същият е издаден за сума в общ размер от 2220.72 лв. По отношение на разликата над сумата от 2220.72 лв. до пълния предявен размер от 2274 лв., производството се явява недопустимо и като такова следва да бъде прекратено. За да е допустим искът за установяване съществуването или несъществуването на едно право или правоотношение, за ищеца следва да е налице правен интерес от исканото установяване. Наличието на правен интерес от иска е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните – за които съдът е длъжен да следи служебно, вкл. като извърши преценка за наличието ѝ преди да постанови крайния си съдебен акт. По арг. и от разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС, при предявен отрицателен установителен иск ищецът следва да докаже фактите, с които обосновава правния си интерес от иска, в противен случай производството се прекратява. Обратното би означавало да се защитава право, което изобщо може и да не съществува. В исковата молба ищецът е изложил твърдения, че от страна на ответника от него се претендират суми 2274 лв. от процесния изпълнителен лист. От представените по делото доказателства, се установява, че ответникът претендира от ищеца сумата в размер на 2220.72 лв. Действително съдилищата са длъжни да разгледат и разрешат всяка подадена до тях молба за защита и съдействие на лични и имуществени права, но пък от друга страна съдът е длъжен служебно да констатира липса на някоя от положителните процесуални предпоставки или наличие на отрицателна процесуална предпоставка, които водят до недопустимост на правото на иск, както е и в настоящия случай. С оглед на което производството по делото следва да бъде прекратено, поради липса на правен интерес за разликата над сумата от 2220.72 лв. до пълния предявен размер от 2274 лв.

В случая с оглед наведените от ответника възражения за липсата на процесуална легитимация следва да се прецени наличието на надлежна процесуална легитимация на страните, което е положителна процесуална предпоставка, обуславяща надлежното упражняване на правото на иск, за която съдът следи служебно през цялата висящност на процеса. Като предпоставка за допустимост на процеса, процесуалната легитимация е обусловена и трябва да се преценява с оглед твърденията на ищеца, изложени в исковата му молба. В случая предвид наведените в исковата молба твърдения, следва да се приеме, че ответникът е надлежно процесуално легитимиран да отговаря по предявения иск. В случаите, когато отрицателният установителен иск по чл. 439 ГПК е предявен срещу лице, по отношение на което ищецът няма правен интерес от предявяването му,

производството по делото е недопустимо, поради липса на положителна абсолютна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск.

В настоящият случай от представените по делото доказателства не може да се направи категоричен и несъмнен извод, че процесното вземане, по отношение на което се отрича правото на принудително удовлетворение, е включено в предмета на договора за цесия от 15.10.2018 г. От представения договор за цесия от 15.10.2018 г., сключен между Фирма в качеството му на цедент и Фирма се установява, че със същият са прехвърлени задължения съгласно приложение за всеки отделен длъжник, като от представеното приложение № 1 под номер 229 е посочен договор за банков кредит с длъжник С. П. К. и общо задължение в размер на 11769.53 евро. На първо място по никакъв начин не е индивидуализиран самият договор за кредит и на следващо място предмет на процесния изпълнителен лист от 19.10.2017 г. издаден по гр. д. № 45381/2014 г., по описа на СРС, 54 състав са вземания за съдебни разноски, а не вземания по банков кредит. Действително по делото е представено уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземания /цесия/ от Фирма от 07.11.2018 г., в което е посочено, че прехвърлените суми са за договор за потребителски кредит от 16.10.2007 г., но това обстоятелство не може на първо място да отстрани пропуската в надлежната индивидуализация на вземането в договор за цесия и на следващо място отново е посочено, че вземането всъщност представлява вземане по банков кредит, каквото не е процесното. Още повече, че ответникът е представил молба от 23.10.2017 г. депозирана по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ У.Д. с приложен към молбата процесния изпълнителен лист от 19.10.2017 г. издаден по гр. д. № 45381/2014 г., по описа на СРС, 54 състав, с която молба е поискано присъединяване на изпълнителния лист по вече образуваното изпълнително дело, както и в покана за доброволно изпълнение с изх. № 6638 от 07.02.2020 г. по изп. д. № ***** Фирма изрично е посочен от съдебния изпълнител като вискател по делото въз основа на изпълнителен лист от 19.10.2017 г. При липса на доказателства кои именно вземания са прехвърлени, не може да се приеме за доказано по несъмнен начин, че предмет на договора за цесия е именно процесното вземане, поради което възраженията на ответника за липсата на процесуална легитимация поради прехвърляне на вземането са неоснователни.

В тълкувателно решение № 2 от 13.07.2020 г. постановено по т. д. № 2/2018 г. по описа на ВКС, ОСТК е прието, че когато производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 от ТЗ без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, се погасяват на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника. След като производството по несъстоятелност срещу персонално дружество е приключило по реда на чл. 632, ал. 4, вр. ал. 1 ТЗ, неограничено отговорните съдружници не продължават да отговарят за дружествените дългове. Съобразно чл. 88 ТЗ задължението на неограничено отговорните съдружници за дружествен дълг е акцесорно. Съгласно изричната разпоредба на чл. 610 ТЗ, едновременно с откриване на производството по несъстоятелност на търговското дружество се смята по силата на закона за открито и производство по несъстоятелност за неограничено отговорния му съдружник, независимо дали той е физическо или юридическо лице /ЮЛ/, вкл. търговец. При прекратяване и заличаване на търговското дружество по реда на чл. 632, ал. 4 вр. ал. 1 ТЗ дружествените дългове се погасяват по силата на чл. 739, ал. 1 ТЗ. Обратен извод не може да бъде направен и предвид факта, че неплатежоспособното юридическо лице – търговец престава да съществува като правен субект със заличаването му от търговския регистър. Следва да се има предвид и факта, че ако неограничено отговорния

съдружник е юридическо лице, тъй като спрямо него също е открито производство по несъстоятелност по силата на чл. 610 ТЗ, последиците при приключване на производството по несъстоятелност за неограничено отговорните съдружници – търговски дружества и ЮЛНЦ, са такива, каквито са за самото търговско дружество /СД, КД и КДА/ – те се заличават от регистъра и престават да съществуват като правни субекти, поради което не биха могли да дължат, както дружествени, така и лични дългове. Ако неограничено отговорните съдружници са физически лица, личните им дългове също се погасяват на основание чл. 739, ал. 1 ТЗ с приключване на откритото по отношение на тях производство по несъстоятелност едновременно с прекратяване на производството по несъстоятелност по отношение на търговското дружество, в което те членуват. Положението на физическото лице – неограничено отговорен съдружник не може да бъде по-тежко от това на физическото лице – едноличен търговец. Предвид гореизложеното, когато производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 ТЗ без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, се погасяват на основание чл. 739, ал. 1 ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника.

В настоящият случай по делото не се спори, а и от влязлото в сила на 16.10.2021 г. решение № 260055 от 08.10.2021 г., постановено по т. д. № 4/2020 г., се установява, че е прекратено производството по несъстоятелност на Фирма, представлявано от С. К., като е заличено Фирма от Търговския регистър, поради което с оглед на разрешенията дадени с тълкувателно решение № 2 от 13.07.2020 г. постановено по т. д. № 2/2018 г. по описа на ВКС, ОСТК следва да се приеме, че личните дългове на ищеца, какъвто се явява и този по процесният изпълнителния лист от 19.10.2017 г. Вземанията по същият са се погасили на основание чл. 739, ал. 1 ТЗ с приключване на откритото по отношение на него производство по несъстоятелност едновременно с прекратяване на производството по несъстоятелност по отношение на търговското дружество, в което ищецът е членувал, което в случая се е случило с влязлото в сила решение № 260055 от 08.10.2021 г., постановено по т. д. № 4/2020 г., поради което предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА на процесуалния представител на ищите се дължат разноски за първата инстанция в размер на 515.04 лв. Настоящият състав намира, че не следва да обсъжда възражението за прекомерност релевирано от ответника, доколкото в хипотезата на чл. 38 ЗА съдът определя размера на дължимото възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 4 ГПК ответникът има право на разноски, като страната претендира сумата от 632.88 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изход на спора на ответника следва да се присъди сумата в размер на 14.82 лв.

Според нормата на чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството /какъвто е настоящият случай/, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски, като съответните суми се присъждат в полза на съда. Поради това Фирма, следва да бъде осъдено да заплати в полза на СРС съразмерно на уважената част от исковете сумата от 88.82 лв. – държавна такса за производството пред СРС.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА като недопустимо производството, по иск с правна квалификация чл. 439 от ГПК предявен от С. П. К., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Н. О. срещу Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, за признаване за установено, че С. П. К. не дължи на Фирма в частта за разликата над сумата от 2220.72 лв. до пълния предявен размер от 2274 лв., представляваща вземания, за които е издаден изпълнителен лист от 19.10.2017г. и е образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ У.Д., рег. № ****, като погасени на основание чл. 739, ал.1 ТЗ поради непредявяването им в производството по несъстоятелност.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от С. П. К., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Н. О. срещу Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, иск с правно основание чл. 439 ГПК, че С. П. К. не дължи на Фирма сумата от общ размер 2220.72 лв., представляваща вземания, за които е издаден изпълнителен лист от 19.10.2017г. и е образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ У.Д., рег. № ****, като погасени на основание чл. 739, ал.1 ТЗ поради непредявяването им в производството по несъстоятелност.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, да заплати на адв. Н. О., с личен № *****, с адрес /административен адрес/, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 515.04 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца С. П. К. пред СРС.

ОСЪЖДА С. П. К., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Н. О., да заплати на Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК сумата от 14.82 лв., разноси в производството.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, да заплати в полза на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата в общ размер от 88.82 лв., представляваща дължима държавна такса по делото.

Съдия при Софийски районен съд: _____